

## Három vers

### ÜZENET A TÉLI BÁCSKÁBÓL

De szép halott a világ,  
de szépen fúj a szél.  
Szemfödél most a lelke,  
aki magában él.

Aki magában él,  
aki sem ország, sem nép, sem isten,  
s a szép halott világra dől,  
mert hite nincsen.

### FEHÉR A FÖLD ÉS A BÁNAT

Fehér a föld és fehér a halott arca  
ravatalon.

Fehér az álom és a mirtusz  
egyszervolt menyasszonyon.

Fehér az első éjen  
az ágy, a párna.

És fehér, be' szép fehér a könyvem,  
ha könnyem  
nyomatják papírosára.

Fehér a föld és fehér a bánat,  
mely elleng fölötte.  
Csak fenn, a téli ég avitt szitáján  
látszik még a Mag — a Nap vöröse . . .  
Játszik vele a szennyesingű rab ég  
a világ felett,  
meg zöld palack talpán át  
a cselédgyerek.

### BALLADA EGY RÉGI TÉLRŐL

Inog az éjben a vörös parti lámpás,  
mint örökmécses halott móló fölött.  
Visong az eszelős szél s hullámsírt csákláz  
két zsuborgó hídláb között.

Fagyos sikoly. Csönd. Reccsen a Duna jege.  
Dúl a feketeinges legények násza.  
Száz tör most a száz menyasszony éjjekete  
hajának holt villanása.

Száz forró lánytest — száz mély lék a jégen:  
Korom, ifjúságom késő balladája . . .  
Itt leltem, míg sétáltam a parti éjben —  
magyari magyarok vádló unokája.

FEHÉR FERENC